

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16.

Den 15. Maj 1880.

29. Aargang.

Jubelaarets Marskonference.

Den halvtredsindstyvende Marskonference for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige tog sin Begyndelse i det store Tabernakel, Salt Lake City, den 6te April kl. 10 Form. En uhyre Menneskemæssø fylde næsten den store Bygning, Gallerierne iberegnet.

Paa Forhøjningen vare: Præsident John Taylor, Eldsterne Orson Pratt, Wilford Woodruff, Charles C. Rich, Crastus Snow, Lorenzo Snow, F. D. Richards, Brigham Young, Joseph F. Smith, Albert Carrington og Moses Thatcher, Medlemmer af de tolv Apostles Raad.

Raadgiver til de Tolv: D. H. Wells. Patriark: John Smith.

Af de syv Præsidenter for de Halvfjerdindstyve: Joseph Young, Horace Eldredge, Levi W. Hancock og John Van Cott.

Af de præsiderende Biskopper: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Robert T. Burton.

Ogsaa: Præsidentskabet for Salt Lake og andre Staver, Medlemmer af

Højraadet, Biskopper og ledende Eldste fra Territoriets forskellige Dele.

Konferencen blev kaldt til Orden af Præs. John Taylor.

Koret sang: Great God attend while Zion sings.

Følgende Bøn blev opsendt af Eldste Orson Pratt:

O Gud, Du evige Fader, Himmelens og Jordens almægtige Skaber! vi dine Børn, dine Sønner og Østre, have forsamlet os her paa denne Dag, den 6te April, den Dag, som Du har bestemt til Aftoldelsen af dine Helliges aarlige Generalkonference. Vi ere forsamlede i dette store og rummelige Tabernakel i den Hensigt at højtideligholde denne Dag, at høre de Ord, som maatte blive talte fra denne Forhøjning, samt for at give vore sande Følelser tilkjende med Hensyn til alle saadanne Anliggender, vedgaaende din Kirke her paa Jorden, som maatte blive forelagt ved denne Lejlighed.

Vi takke Dig, hellige Fader, fordi

vi blevne ansete verdige til at anmanne det evige Evangeliums Fylde, som paam er bleven aabenbaret i denne store Tidernes Fyldes Husholdning. Vi takke Dig, fordi Du har organiseret din Kirke og oprettet det Rige, som har været omtalt af Profeten Daniel og andre hellige Mænd, der levede i gamle Dage. — en Fuldbyrdelse af dine Ord — og at det er blevet oprettet for at bestaa evindelig og for aldrig mere at blive tilintetgjort eller overgivet i noget andet Folks Hænder.

Vi takke Dig, almægtige Fader, fordi Du, midt i alle de Banskeligheder og Forfolgelser, som vi have gjennemgaaet i de forløbne halvtredsindstyve Aar, der nu ere tilende, har opretholdt os og ikke aldeles forsaget os, at Du ikke har tilstedsat os at blive Nov for vore Fjender og dem, som have forfulgt os; men at Du har hjulpet dine Hellige og ført dem til disse Bjergeres Dale, grundfæstet dem i Midten af de evige Hjøres Besætning og ladet dem sprede sig tilhøjre og til venstre, indtil vi ere blevne et stort og talrigt Folk.

Vi takke Dig for den store Indsamling, som Du har besalet os at paabegynde i denne Uddeling — Indsamlingen af dine Udvalgte og den Allerhøjestes Hellige — at det er blevne os forundt at hjemsamles fra alle de forskellige Nationer, hvor Evangeliet er blevne prædiket og Grene oprettede, for at vi kunne ned sætte os i disse Bjergergne.

Vi takke Dig, o Gud, for den særdeles Omsorg, Du har havt, og den store Raade, Du har udvist mod dette Folk. Nagtet vore mange Usuldkommenheder og Misgreb have dine Øjne været fastede paa os til vort fande Gavn; Du har oprejst os og styrket vore Hænder; Du har givet os Mod under vort

Arbejde og besøgt os ved din Aands Tilkjendegivelser; Du har givet Abenbaringer fra Tid til anden for at styrke dine Ejendomme og opmunstre dine Hellige; og vi takke Dig i din elstelige Søns Jesu Kristi Navn for alle disse Belsignelser. Nu ved Enden af dette din Kirkes halvtredsindstyvende Aar bede vi Dig, at dine bedste Belsignelser maa vedblive at hvile over dette Folk og at vi maa blive i stand til at støtte det forløbne Aar, siden vor forrige Aarskonference, som et Jubelaar for de Sidste-Dages Hellige. Og vi bede Dig, at estersom Jubelaaret nu ender med denne Dag, vi desuagtet i de kommende Aar maa være ydmige for Dig, vor Herre og Gud, og holde dine Besalinger ubesvittede, vandre paa dine Veje og i Overensstemmelse med dit Riges Love, ejende Herren vor Gud og være mere fuldstændig forenede i Overensstemmelse med de Love, som Du har givet angaaende dit Folks Enighed.

Vi bede Dig ydmelig, at Du vil velsigne din Ejener John Taylor. Du har oprejst ham ved din Kraft og sat ham i et stort og ansvarsfuldt Embete i din Kirke, idet Du har kaldet ham i Forening med hans Brødre, Apostlene, til at præsidere over dette store Sidste-Dages Riges Afsæter. Vi bede, at Du vil inspirere ham med megen nyttig Kundskab og Bisdom, saa at han maa være til Gavn og Belsignelse for de Hellige, over hvilke han præsiderer. Belsign ham rigelig med Abenbaringers Aand og med Evighedens Syner; velsign ham med den Kundskab, som kommer fra Himmel, og med din Aands Ønmekraft; velsign ham i alle Henseender og dygtiggør ham i Forhold til den vigtige og ansvarsfulde Plads, som han indtager i din Kirke og dit Rige her paa Jorden. Belsign hans Brødre, Apostlene;

fylde dem med den Helligt Land; inspirer deres Hjerter fra det Høje og giw dem Bisdoms- og Forstands-Land, saa at de kunne meddele dette dit Folk saadanne Ting, som ville gavne dem og styrke dem i deres allerhelligste Tro. Belsign alle Stavspresidenterne i Zion tilligemed deres Raadgivere samt Biskopperne og de forskjellige Wards i hver Stav. Belsign dem med Inspirationens Land og med Guds Kundskab samt med Forstand om deres forskjellige Pligter og Kaldelser. Lad dine Ejendomme fra den Højeste til den Ringeste i alle Præstedommets forskjellige Grader være inspirerede fra det Høje, og saaledes være i stand til at udføre de store Hensigter, som Du har bestemt med Hensyn til det evige Præstedomme, som Du etter har sendt fra Himlen og beseglet paa Mennesket.

Vi bede Dig, o Herre, at Findsamlingen af dine Hellige maa vedblive, at dit Israel maa vorde indsamlet fra alle Jordens Nationer og Folk under Himlen til at bo i disse Bjerges Dale, og her blive et mægtigt Folk; lad Zions Grænder blive udvidede, hendes Snore udstrakte og dit Folk blive beredt med eet Hjerte og eet Sind for den store Forløsning, som Du har lovet dem i de sidste Dage.

Lad din Belsignelse, o Gud, hvile over denne Forsamling, over hver Mand, Kvinde og Barn, ja ethvert Menneske, som ønsker at tjene Herren vor Gud. Maa Inspirationens Land hvile over dem alle. Lad den Allerhøjestes Land skænke Trøst og Lindring til alle de Syge og Lidende, som ikke have Lejlighed til at være samlede med os idag; lad dem finde Raade for dit Nasyn, o Gud, og lad dine Engle blive sendte for at betjene dem, saa at de kunne blive trøstede, oprejste og helbredede, og lad Ødelæggeren

blive uddreven fra dit Folks Midte i alle Zions Stæder og Byer.

O Herre! vi bede Dig i Jesu Kristi Navn, at medens vi nu fra Dag til Dag møde tilsammen i Konference, Du vil være tilstede midt iblandt os; maa dine Engle omgive os og de himmelske Hærskarer glæde sig over os; lad vore Forstands Øyne være opladte til at grunde paa de Ting, som høre Gud og hans Rige til. Giw, at dine Ejendomme, som skulle prædike, maa tale ved din Landes Kraft til Opbyggelse for Alle.

Vi bede Dig, o Gud, at lade dine Belsignelser være udgydte over Missionærerne, som ere udsendte til Jordens Nationer, at de maa gaa frem med Kraft og Styrke, fylde med Guds Land, med Uforværthed og helligt Mod til at forkynde Menneskenes Søns hellige Evangelium, som i disse sidste Dage er blevet aabenbaret til Gavn og Frelse for Jordens Indbyggere.

Hør vore ydmige Begjærlinger, o Herre, og vær med os i vore Foretagender; staa os bi i denne Konference og smil ned paa os fra din hellige Bolig. Og naar vi tilfulde have udført det Hverv, som Du har givet os at udføre i denne Prævestand, maa vi da være tilstrækkelig beredte til at kunne indgaa i dit Rige, skue dit Nasyn og blive modtagne med Velkomsthilsenen: „Kommer hid, min Faders Belsignede! arver det Rige, som Eder er beredt, fra Verdens Grundvold blev lagt.“ Disse tilligemed alle andre Belsignelser, som vi burde bede om, anraabe vi Dig om i denne Stund, ikke i vort eget Navn, men i den Herres Jesu Kristi Navn. Amen.

Koret sang: When earth in bondage long had lain.

Eldste Franklin D. Richards lykønskede de Hellige i Anledning af Kirkens

halvtredsindstyvende Mars Jubelfest og det store Arbejde, som den Almægtige havde udført. Idet han lod Tanken dvele ved den Fremgang, Herrens Værk havde gjort i det forløbne halve Aarhundrede, ledtes han til at anstille Betragtninger over den Stilling, som Kirken efter al Sandsynlighed vilde komme til at indtage fremend de næste halvtredsindstyve Aar vare omme. Han hentydede til flere vigtige Tildragelser i Kirkens tidligere Dage; iblandt disse omtalte han ogsaa det Venstebab, som eksisterede mellem Profeten Joseph Smith og Dommer Stephen A. Douglas, samt det Held og Lykke, der fulgte denne Statsmand, indtil han vendte sig imod de Hellige og ytrede, at man burde affjære Mormonismen, som han kaldte en styg Gevært, fra „det politiske Legeme,” og hvorledes han da, til Opfyldest af Profeten Josephs Ord, mistede sin Magt og Indflydelse og forføjede sit Maal. Han hentydede dernæst til hvorledes en vis Mr. Benton, der udvirkede Indkalelsen af „Mormon-Bataillonen” i den Hensigt at lade de Hellige omkomme i et Indianerland, blev straffet med et frygteligt indvortes Saar, der foraarsagede hans Død. Han omtalte et højtligt Forsyns Styrelse i at bringe hans Folk til Bjergenes Kamre, hvor de boede i Fred medens Borgerkrigen med alle dens Rædsler hjemsgæte Landet. Han berørte ogsaa, hvorledes Armeen i 1857 blev udsendt for at udrydde „Mormonerne”, samt Maaden, hvorpaa Herren lod denne Begivenhed blive til de Helliges væsentlige Fordel; hvorledes Guvernør Schaffer, der udstedte hin befjendte Proklamation, forbrydende Utah Militsen at holde Militærøvelse, gift ud af Tilværelsen og hans tørre Ben bragtes ud af Territoriet; hvorledes en vis Dommer, som ogsaa bestræbte sig for at ødelegge dette Folk, blev gjort til Skamme

og gik med Banære ned i sin Grav. I alle disse Ting anerkjendte han Herrens Haand, og han opmuntrede de Hellige til at overtanke Herrens vise Styrelse og Forsyn, til at leve et retsfordigt Liv og kæmpe mod Drunkenslab, Horeri og andre Ønder, som de Ugudelige søgte at indføre iblandt de Hellige for at tilintetgjøre dem. Han troede ikke de Hellige kunde gjøre en bedre Gjerning i dette Kirkens Jubelaar end at hjælpe hverandre, befri de Fattige fra deres Gjeld og andre Byrder og indsamle de Hellige fra Abspredelsen. De rige Brødre, som e jede Gjeldsbewiser imod de værdige Fattige, kunde sende disse Kvittering for det hele Beløb og Gud vilde sikkertlig velsigne dem derfor. „Lad dem,” sagde han, „som besidde Panteobligationer imod den værdige, men uheldige og bebyrdede Broder, befri hans Hjem fra denne Byrde, og lad de fattige Hellige i Abspredelsen blive erindrede og udfriede, da skal dette Jubel-aars Belsignelser blive udstrakt til alle Jordens forståelige Dele, alle Hjerter skulle glæde sig og Gud vor Fader smile ned paa os med Belbehag.”

Eldste L. John Nuttall oplæste de forståelige Stavers statistiske Rapporter.

Koret Sang en Hymne.

Taksigelse af Eldste Lorenzo Snow.

Tirsdag Eftm. Kl. 2.

Koret sang: From Greenland's icy mountains

Bøn af Eldste Albert Carrington.

Koret sang: Ye Gentile nations cease your strife.

Eldste L. John Nuttall oplæste Kirkens timelige Forvalters finansielle Rapport for Aaret 1879, der med enstemmigt Votum blev antaget.

Den finansielle Rapport for Logan og Manti Templers Bedkommende blev dernæst op læst tilligemed Regnskab over

den Vedvarende Emigrationsfonds Indtægter og Udgifter i de sidste sex Maaneder.

Ældste Graftus Snow talte til Forsamlingen. Han lykønskede de Hellige i Anledning af denne vigtige Sammenkomst, de almindelige Udsigter, det Held, som havde fulgt deres Bestræbelser, den Fred og Enighed, som herskede, samt den gode Land, Folket var i Besiddelse af. De finansielle Rapporter tilligemed Skoleforstandernes og andre offentlige Embedsmænds Regnskaber viste, at Folket gjorde Fremgang i alle de Ting, som gjør en Nation stærk. Det Antal Forsamlingslokaler og Skolebygninger, som var blevne opførte, og det Fremstrid, der havde været gjort i Undervisningen og i andre Henseender, syldte Folket med Taknemlighed til Gud. Han samstemmede med Broder Richards i de Bemærkninger, han gjorde om Formiddagen, og haabede, at Venlighedens, Godgjørenhedens og Tilgivelsens Land samt Enighed maatte tiltage iblandt Guds Folk. De Hellige kunde ikke ønske sig en bedre Lejlighed end den nærværende, ved Begyndelsen af den sidste Halvdel af Kirkens første Aarhundrede, til at gjøre fornyede Anstrengelser paa Fremadstridenhedens Vane. Han henlede Opmærksomheden paa det Vedvarende Emigrationsfonds Virksomhed og paaviste Nødvendigheden for dem, der var blevne hjulpne derved og som endnu syldte Fonden, at betale deres Gjeld, saa at Midlerne efter kunde blive brugte til de Fattiges Udsrielse fra Adspredelsen, thi nu, ligesom i Freiserens og Johannes den Døbers Dage, er dette et af Tegnene, at „Evangeliet prædikes for de Fattige“. I Betragtning af, at dette var et Jubelaar, havde man bragt paa Vane, at de, som var i Gjeld til Fonden, men som ikke havde været i stand til at betale tilbage, uagtet de af

al Magt havde stræbt at gjøre det, burde estergives deres Gjeld. Det var Alles Pligt at ophøre med Bagtalelse, astaa fra deres Begjærlighed og utilbørlige Higen efter at blive rige. Ved at førdes blandt Folket i mange Aar, havde han tilligemed Bislopperne bragt i Erfaring, at det forholdt sig saaledes som Præsident Young engang sagde, at Halvdelen af Israel betalte ikke fuld Tiende. Dersom Alle betalte deres fulde Tiende, vilde der ingen Nødvendighed være for at yde særlige Bidrag til Templers Opførelse eller andre Kirkelige Foretagender. Vel kunde den indkomne Tiende synes at være en stor Sum, men man kunde snart overbevise sig om, at eftersom Størsteparten deraf var blevne indbetalt i Produkter og i Form af Arbejde og meget lidt i kontante Penge, og der fandtes talrige Udgifter, saa var hele Beløbet nødvendigvis blevne forbrugt. Han roste de Helliges almindelige Driftighed, og beviste, at dette opvalte Misundelse hos vore Fjender, ligesom det gjorde i Missouri i Kirkens tidlige Dage. Statistikken over Søndagsstolerne viste et Antal af 30,000 Børn samt at Undervisningssystemet i Utah stod paa en bedre fod end i noget andet Territorium, ja overgik endog flere af Staterne.

De Helliges ægtestabelige Forbindelser var Gjenstand for Had, ikke fordi deres Hustruer, Mødre og Søstre ikke var gode og dydige, eller fordi deres Renhed ikke blev været om, men fordi vort System gav Kvinden Lejlighed til at indtage den Stilling i Livet, som hun er bestemt for, og til at opfylde sit Skabelsesmaal. Dette stod i Modstrid til Verdens Land. Hans Mening var, at dersom Staten forbød en ørbar og hæderlig Mand at tage Bare paa den forsømte Del af Kvindelønnen, saa burde Staten ogsaa tringe Pebersvene til at gifte sig.

Han afmalede Verdens skæckelige sociale Tilstand og den Uret, man tilspjede Kvinderne i den nyere Kristendom, samt Præsternes og de ledende Mænds Hykleri i at optræde mod Clerkeriet, paa samme Tid som de selv opholdt og understøttede det saakaldte Samfundsonde. Mose Lov bestemte, at det hele Folk skulle afsætte Horkarlen ved at stene ham tildøde udenfor Stadens Porte. Dette var en formuftig Lov i Forbindelse med den Frihed, som forebyggede en Overslodighed af giftesærdige Kvinder. De halvciviliserede Indianerstammers Sklikke gjorde den nuværende Tidsalders kristne Civilisation til Skamme. Han bevisste, at de Hellige som et Folk paasorte sig Menneskernes Drabstab og Misundelse, ikke fordi de gik frem med Bold og Magt, men paa Grund af deres Flid og Fremgang, samt fordi de indsamlede de Fattige, spredte sig tilhøje og tilvenstre samt hylde Landet med Indbyggere; og medens man i Staterne, navnlig blandt de indfødte Amerikanere, paa en syndig Maade formindskede Folkesængden, opdroge de Hellige store Mængder af sunde og kraftige Børn. Dersom Gud eller Englene skulle vise sig, vilde de blusse over de djævelske Kunstmidler, som ere opfundne ved Hjælp af Videnskaben og anvendte i den amerikanske Nation for at affriede komme Misfødsler og dræbe Afkommet. Disse Forbrydelser raabte højt til Himmel om Hævn, og de Stæder, som beskyttede Saadant samtidigt ned, at de raabte om Ødelæggelse over de Hellige, vilde blive ramt af Himlens Dom. Han spurgte om de Sidste-Dages Hellige skulle følge deres skæckelige Eksempler, indstrække Antallet af hæderlige Egteslæbner og overlade de tiloversblivende Kvinder til Nov for dyriske Mænds ugudelige Lyster. Nej, Gud forbyde det. Talestenen sammenlignede Bigamiets Forbrydelse, saaledes som den betrages i den

romerske Monogamilon samt i Englands Love, med Clerkeriets Samfundsinsti-tutioner, hvilke vare aldeles modsatte hinanden; han paastod, at Religionsfris-heden, saaledes som Grundlæggerne af de Forenede Staters Republik betragtede den, udstrakte konstitutionel Beskyttelse til Mahomedaneren og hans Familier, ligesaavel som til de Kristne. Taleren sluttede med et kraftigt Angreb mod Anti-Polygami Lovens Ophavsmænd og Forvarere.

Koret sang en Hymne.

Talsigelse af Eldste W. Woodruff.

Auden Dag.

Onsdag d. 7de April Kl. 10 Form.

Koret sang: The morning sun has chased the night.

Bøn af Raadgiver Daniel H. Wells.

Koret sang: Let those who would be Saints indeed.

Eldste Levi W. Hancock sagde, at han idag var 77 Aar gammel og blev døbt for omtrent 50 Aar siden, efter først at have annammet Bidnesbyrdet af Profeten Joseph, der havde modtaget Åbenbaring fra Herren og blev ihjelslagen af dem, som gjorde Fordring paa at være Kristi Eftersølgere. Han var personlig bekjendt med Profeten, havde boet sammen med ham i tre Aar, og havde arbejdet under hans Ledelse; han kunde bevidne, at Joseph var en af de behageligste Mænd, han nogensinde havde haft Omgang med. Han var derefter Bidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, at Mormons Bog var sand og at de Tolv vare Herrens rette Ejendere; han havde personlig hørt Joseph sige, at Guds Værk kunde ikke blive opbygget foruden tolv Apostler og Halvfjerdindstyrke til at følge i deres Spor. Deres Ejendelser, naar de blevne afgivne i Rettsærdighed og Endrægtighed, vare ligesaa gyldige og bindende, som det første Presidentskabs Afgørelser

vare i Profetens Dage, ifølge Lærdommens og Pagtens Bog, og før saa vidt der ingen Uenighed fandtes iblandt dem, vilde deres Nøst være Herrens Nøst, og hele Israel skulle sige Amen dertil. Han opmuntrede alle de Hellige til at leve et retsfærdigt Liv og nedbad Guds Velsignelse over dem.

Præs. John Taylor sagde, at Broder Hancock var en af de syv Præsidenter over de Halvsjærds, en af Kirkens gamle Hædersmænd, som de Hellige glædede sig over at høre tale, men hans Lunger vare ikke stærke nok til at han kunde prædike længe i denne store Bygning. Præs. Taylor gjorde derefter nogle Be- mærkninger angaaende den Bedvarende Emigrationsfond og sagde, at han syntes vi i dette Jubelaar burde gjøre ligesom de Gamle gjorde og tage Laget af dem, som vare i Gjeld til Fonden og ikke kunde betale den, ved at løse dem fra deres Forpligtelse. Hans Brødre, de Tolv, vare enige med ham i at gjøre dette, og saaledes saa en Glædes og Friheds Følelse til at gjøre sig gjældende iblandt de Fattige. Det var ønskeligt for Kirkens Embedsmænd og disse, som havde bidraget til Fonden, at have en Stemme med i denne Sag, saavel som i alle andre af Kirkens vigtigere Anliggender. Be- mærkede, at Eldste A. Carrington, Præ- sidenten for Fonden, samtykkede i nævnte Forslag. Han ville bemærke, at Ingen var blevet nedtrykket ved nogensomhelst ubarmhjertig Fordring om at betale deres Gjeld til Fonden, der var blevet oprettet af Præsident Young til de Fattiges Indsamling. Med Renterne til- lagte havde Fonden ikke mindre end 1,604,000 Dollars tilgode, Hovedsummen foruden Renterne var 704,000 Dollars. Man havde foreslaet, at eftergive de Fattige — ikke dem, som vare ifstand til at betale — Halvdelen af det hele Beløb. De Rige kunde hjælpe sig selv, idetmindste

i dette Liv; han vidste ikke saa godt, hvorledes det vilde gaa dem i det næste. Han foreslog, at 802,000 Dollars af nævnte Gjeld blev estergivet de Fattige, hvilket Forslag blev enstemmigt vedtaget af den store Forsamling. Præs. Taylor bemærkede dernæst, at Maaden, hvorpaa denne Estergivelse skulle iværksettes, vilde nærmere blive forklaret. Han hentydede til Tiendegjælden — saadanne Beløb, som nogle af de Hellige havde debiteret sig selv med, uden at have betalt dem. Formedelst Ligegyldighed, Fattigdom og andre Marsager havde Nogle forsømt denne Pligt, og det var ønskeligt at befri de Fattige fra denne Forpligtelse. Beløbet, som stod imod Saadanne, der vare villige men følte sig ude af Stand til at betale, var 151,798 Dollars. Han foreslog, at Halvdelen af dette Beløb, nemlig 75,899 Dollars, blev remitteret til Fordel for de værdige Fattige. De mere Formuende burde betale deres Gjeld og holde deres Optegnelse i den rette Orden. Ogsaa dette Forslag blev vedtaget med enstemmigt Botum. Han haabede, at Folket vilde være venlige og hjælpsomme mod Saadanne, hvis Forder lede af Mangel paa Vand, og Andre, der maatte være i Nød. Mange havde formedelst den hårde Vinter mistet deres sidste Ko. Han foreslog, at 1000 gode Kør — ikke eenpattede Kør — bleve tilvejebragte og omdelte iblandt saadanne; af disse skulle Kirken yde 300 og de forskellige Staver de øvrige. Forslaget blev enstemmigt vedtaget. Han foreslog endvidere, at 5000 Faar bleve omdelte paa samme Maade og at 2000 af disse gaves af Kirken og de øvrige af Staverne. Enstemmigt vedtaget. Han omtalte derpaa de kvindelige Hjelpeforeninger, hvis Organisation var blevet paabegyndt af Profeten Joseph Smith og omorganiseret af Præsident Brigham Young, og sagde, at Søstrene havde afgivet Bevis paa, at

de kunne udrette Noget ligesaavel som Brødrene. De havde forberedt sig imod knappe Tider ved at lægge sig op 34,761 Bushels Hvede. Hvormeget havde Brødrene lagt op? Han foreslog, at Søstrene laante denne deres Hvede til de Trængende, og at Biskopperne blev ansvarlige for dets Tilbagebetaling efter Høsten. Nogle havde spurt, om der skulde tages Renter. Naturligvis ikke, thi dette var jo et Jubelaar. Med enstemmigt Votum blev Forslaget vedtaget. Præs. Taylor raabede de rige Hellige til at hjælpe deres fattige og nedtrykte Brødre, være fjærlige, broderlige og ødelmodige i deres Fremgangsmaade og leve i Overensstemmelse med den Herres Jesu Kristi Verdomme. Det vilde ikke være af Bejen der som Zions ko-operative Handelsforening vilde udsette af deres Bøger visse Belpb, som nogle af de verdige Fattige styrte Foreningen. Saadan en Handlemaade var en Del af den Forenede Orden. Naar Herren velsignede os, burde vi velsigne hverandre, thi han vilde ikke tilstede, at de Hellige lede Mangel, der som de droge Omsorg for hverandre indbyrdes. Udfigterne for en god Høst vare gode, og der som de vilde staa hverandre bi, vilde Gud tage Bare paa dem, og da skulde de Hellige være Herrens Folk og Herren vilde være deres Gud.

Biskop L. W. Hardy, der var bleven opfordret til at gjøre nogle Bemærknings angaaende Tiende, sagde, at han troede paa at betale Tiende, fordi den Ualmægtige havde befalet det. Det var ikke nogen ny Verdom. Abraham betalte Tiende til Melkisedek. Der var en Tid da de Hellige betalte deres Tiende med Arbejde, hvorfør det var paalagt dem at anvende hver tiende Dag til offentligt Arbejde; denne Opfordring efterkom de beredvilligt. Men de Hellige blev saa talrige og sysselsatte sig med saamange forskellige Ting, at de istedetfor Arbejde betalte en Tiendedel af de Produkter, de avlede. Nu fandtes der imidlertid Mænd, der drev en indbringende Forretning, men som betalte kun omtrent fem Dollars om Aaret i Tiende, naar de burde betale fem hundrede Dollars. Saadan kunde kun kaldes Bespottelse. Dersom Alle betalte Tiende ørligt og redeligt, vilde der være tilstrækkeligt for alle Kirkens offentlige Foretagender, der vilde være nok til at bygge Templer for samtl til at op holde de Fattige med, og der vilde neppe være tilstrækkelig Rum til at modtage det Hele; andre Gaver og Bidrag

vilde altsaa være unødvendige. Det var Hylkeri at prædile om Tiende uden at betale den. Herren kunde se Menneskenes Handlinger, han tjendte disse Ting og vilde ikke retsædiggjøre dem, som gjorde Uret. For at kunne være en Guds Tjener maatte en Mand være ørlig. De Hellige skulde betale deres ørlige Gjeld, og hvad man styrte Herren var ligesaa meget en Gjeld, som hvad det ene Menneske styrte det andet. Han opmunstrede de Hellige til at understøtte hjemmafrikation og hjælpe hverandre gjensidigt, da vilde Gud velsigne dem. Han tilføjede, at dersom en fattig Enke blev forsynet med en af disse Rør, som skulde gives bort, saa maatte der ogsaa sørges for Føde og Ly til den, uden hvilket Gaven ikke vilde være til stor Nutte. Enken skulde betale hendes Tiendedom af en saadan Rø, ligesaa punktlig som en Rig af sin Overslod. "Lad os Alle betale vor Tiende og vorde velsignet."

Wldste L. John Nuttall opførte der efter Navnene paa 68 Wldste, som vare kaledede til at gaa paa Mission. Af disse vare 24 til Storbritanien, 14 til Skandinavien, 12 til de Forenede Stater, 10 til de sydlige Stater, 4 til Sydfjlland, 1 til Schweiz, 1 til Holland, 1 til Sandwicheerne og 1 til San Juan. Konferencen bifaldt disse Brødres Kalbelse med enstemmigt Votum.

En statistisk Rapport fra Deseret Søndagskole Union for Aaret 1879 blev dernest opført.

Præsident John Taylor sagde, at idet vi opførte vores Hænder for at op holde vore Missionærer, forstod han, at dermed mentes at op holde dem som oprigtige og hæderlige Mænd. Han synede ikke, at Nogen skulde gaa paa Mission, medmindre han var i Besiddelse af Landen af sin Kalbelse, ogsaa denne Mænds Hustruer skulde op holde som hæderlige Kvinder; de skulde understøttes tilligemed deres Børn, og han paalagde Biskopperne og Stavspresidenterne samt Enhver, der havde stemt for at op holde Missionærerne, at de skulde drage god Omsorg for deres Familier under Mændenes Fraværelse. Børnere vare meget gode, men Føde, Klæder og andre Nødvendigheder var undertiden mere gavnligt end Børnere; det skulde strengt paasæs, at ingen af Missionærernes Familier lede Mangel.

Koretsang en Hymne og Formiddagsmødet sluttedes med Bon af Wldste M. Thatcher. (Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Maj.

Bor nogen Sidste-Dages Hellig fritages for at betale Tiende?

Da dette Spørgsmaal er opkommet i Nogles Sind, agte vi at besvare samme, og vi haabe til deres Tilfredshed, paa en tydelig og kort Maade.

Tiendedelen er evig, ikke alene bindende for de Hellige, men for enhver af Adams Sønner og Døtre, saavidt de ere bekjendte med den, uden noget Hensyn til deres Stilling eller Omstandigheder, enten de ere Høje eller Lave, Rige eller Fattige, Hellige eller Syndere, Jøder eller Hedninger. En Tiendedel af enhver Ting, Mennesket faar, tilhører Herren, og skalde overgives i hans Ejeneres Hænder for at blive brugt, paa den Maade han bestemmer, til hans Riges Opbyggelse. Tienden er en Skat, som Menneskene skylde Herren for Afbenyttelsen af Jorden, som han har skabt til deres Gavn, og de skalde betragte Betalingen af samme som en bestandig Erfjendelse af, at alt hvad de have, tilhører ham, og at han kun har laant dem det til deres Brug. Betragtende Sagen fra dette Standpunkt, skylde de Herren en Tiendedel af det, de faar, være sig meget eller lidet af Elementerne, som omgive dem, enten det kun helshær sig til eet Øre eller til Kroner i Titusindvis.

Det Spørgsmaal er blevet os gjort, om de Hellige, hvis Indkomster ere saa smaa, at de, hvis de betale deres Tiende, enten ville komme til at gaa uden Brød eller komme i Gjeld for at kunne leve, bør efterkomme Tiendedelen.

Vi antage, at Øvenstaaende har besvaret dette Spørgsmaal tydeligt; men vi ville videre tilføje, at Herren i Abenbaringer angaaende denne Gjenstand ikke har fritaget nogen Klasse af sit Folk for Erlæggelsen af denne Skat, og dersom han ikke har gjort det, have vi visselegingen ingen Ret dertil. Det er en Sag, som er ligefrem mellem ethvert Menneske og hans Gud. Det er Herrens Ejeneres Pligt at undervise de Hellige om Tiendedelen paa samme Maade som om de andre Bud, de opfordres til at undervise dem i; da hviler Ansvarret af at holde den, paa de Hellige, og de ville blive helmede efter deres Gjruinger.

Nu opstaar det Spørgsmaal, hvad skal der gjøres med de Hellige, hvis Indkomster ere saa smaa, at de maa lide Mangel paa Brød, hvis de betale deres Tiende? Vi svare, lad dem, som have større Overflod, afhjælpe disses Mangler. Bibelen siger os: „Den, som giver den Fattige, skal ikke mangle; men over den, som tillukker sine Øjne, skulle være mange Forhandelser;“ og i en Abenbaring til Profeten Joseph Smith siger Herren: „Be Eder, I Rige, som ikke ville give de Fattige af Eders Formue; thi Eders Rigdomme vil fordærve Eders Sjæle, og dette skal være Eders Klage paa Hjemsgørelsens og Dommens og Fortørnelagens Dag: Høsten er forbi og Sommeren er endt, og min Sjæl er ikke frelst!“ Det paahviler Saadanne, som forvalte i Prestedømmets Embeder, at undervise dem, i hvis Magt det staar at hjælpe de Trængende og Fattige, om deres Pligter i saa Hen-

seende, og give dem Lejlighed til at vise deres Kjærlighed til Herren og hans Rige, ved at hjelpe hans Fattige. Paa Steder, hvor alle de Hellige ere i en saa fattig Tilstand, eller hvor Midlerne, der gives af de mere Velhavende, viser sig at være utilstrækkelige til de Trængendes Fornøjdenheder, burde de hjælpes af den indkomme Tiende.

Stor Omhyggelighed og en skarpsindig Skjælne vil være nødvendig ved Brugen af Fondene i dette Dømmed for at forhindre den Dovne og Uværdige fra at høste Nutten af det, som kun er bestemt for Herrens Fattige — de flittige og trofaste Hellige. Ingen skalde modtage Hjælp, uden de, der betale sin Tiende og ved sine Gjerninger findes værdige for Herren og deres Brødre; og stor Omhu skalde iagttaages, at intet Bedrageri bliver udøvet af Folk, som måske komme ind i Kirken i den Hensigt at faa Brød.

Det er alle Menneskers Pligt, i hvis Magt det staar at hjelpe de værdige Fattige; og det er især de Helliges Pligt at hjelpe de af Troens Husholdning, som ere nedbøjsede af Fattigdom og Nød.

Vi sige til de Fattige, hvis I ville i rigeligt Maal nyde den Hellig-Nands Gaver og Belsignelser — hvis I ville bevise for Herren, at I selv i Videlser ere bestemte paa at tjene ham, samt prøve ham og se, om han ikke ifølge sine Forjettelser vil udgyde sine Belsignelser over Eder, og hvis I selv ville høre til de Fattige, som Jesus mente, da han sagde: „Salige ere de Fattige, thi Himmeriges Rige er deres“ — da betal Eders Tiende.

Vi sige til de Rige: Hvis I ikke ville, at Eders Rigdom skal fordrøvere Eders Sjæle, hvis I ikke ville, at den skal bringe Forhandelse istedetfor Belsignelse, og føre Eder ned til Død — dersom I, naar jordiske Skatte saa fejl, ville have Liggendeafse samlede i Himlen, saa betal Eders Tiende og afhjælp de Trængendes Mangler. Og vi sige til Alle: Dersom I nogensinde vente at nyde de Trofastes Belsignelser i Zion, at træde ind i Herrens Hus, at modtage de evige Livs Nøgler og Kræfter, at blive Midler til at sammenføje Eders Slægters brudte Led, at blive den højeste Guds Konger og Præster samt Frelsere paa Zions Bjerg, og til sidst modtage en Arv paa Jordens, efter at den er helliget, renset og blevet Faderens Opholdssted — saa betal Eders Tiende, og bered Eders Hjerter til at overdrage enhver Ting til Herren, naarsomhelst han fordrer sit Eget, som han nu tillader Eder at være Forvaltere over. — Uden I gjøre disse Ting, vil Eders Løshavne i dette Rige snart være forbi, Eders Lys vil blive vendt til Mørke, og Abenbaringenhs Stjerne, som vilde have ført Eder frem med tiltagende Styrke til den evige Hærligheds Glæds, vil aldeles blive borte for Eders Blit.

Ankomst af Missionærer.

Den 4de ds. ankom hertil 11 af de i Marskonferencen kaldede Missionærer til Skandinavien, nemlig: Simon Christensen fra Richfield, Jens Jver Jensen fra Elsinore, John Christensen fra Brigham City, C. P. Warnick fra Pleasant Grove, H. J. Christiansen og C. H. Lundberg fra Logan, Ole C. Tellefsen og Lars R. Larsen fra Hyrum, Hans Madson fra Ogden, N. O. Andersson fra Ephraim og Anders G. Johnson fra Grantsville. Disse Brødre forlod vort Bjerghjem d. 13de

f. M. og have haft en hurtig og lykkelig Rejse baade over Land og Vand. Vi nedbede Herrens Belsignelse over dem og haabe, at de maa udføre et stort og godt Arbejde i Skandinavien. Der findes nu ikke mindre end 56 Eldster fra Zion i denne Mission.

Beskrifelse.

Eldsterne Simon Christensen, Jens Jver Jensen og John Christensen bestikkes til at arbejde i Aalborg Konference, Eldste Hans Madsen i Aarhus Konference, Eldste Hans J. Christiansen i Københavns Konference, Eldsterne Anders Gustaf Johnson og C. H. Lundberg i Göteborgs Konference, Eldsterne Nils O. Andersson og Carl Peter Warnick i Skaane Konference, og Eldsterne Lars R. Larsen og Ole C. Tellefessen i Kristiania Konference; alle under de respektive Konferencepræsidenters Ledelse.

N. WilhelmSEN,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencepræsidenterne anmeldes om snarest muligt at indsende Beretning til „Stjernens“ Kontor, om hvormange Emigranter, der efter al Sandsynlighed ville komme til at rejse med første Emigrantefab fra deres respektive Konferencer.

Konferencemøder.

Konferencemødet i Aalborg tog sin Begyndelse i den for Lejligheden smukt deforerede Sal i Urbansgade Nr. 26, Lørdag d. 18de April om Aftenen Kl. 8.

Nærværende vare: N. WilhelmSEN, Præsident over den skandinaviske Mission, N. P. Næsmussen, Konferencens Præsident, samt Eldsterne Geo. Frandsen, N. M. Andersen, N. C. Larsen, L. C. Mariager, C. L. Hansen og D. Sonne; alle fra Zion.

Efterat Mødet paa den sædvanlige Maade var blevet aabnet med Sang og Bon, gjorde Präf. Næsmussen nogle passende Indledningsbemærkninger, hvorpaa Tiden overlodes til Forstanderne, som dernæst afgave deres Rapporter. Af disse fremgik det, at Tilstanden blandt de Hellige i Almindelighed var god, medens der iblandt de Fremmede herfæde stor Ligegyldighed ligeoverfor Evangeliet, dog var der blevet folgt en hel Del Skrifter, afholdt en Mængde Forsamlinger og 56 Medlemmer tillagte

Minigheden ved Daab i det forløbne Halvaar.

Den øvrige Tid blev benyttet af Eldste Geo. Frandsen fra Aarhus Konference, som bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse i de sidste Dage og talte om Israels Indsamling som Opfyldelse af de i den Hellige Skrift nedstrevne Profetier.

Søndag d. 19de, Formiddag Kl. 10.

Eldste C. L. Hansen talte om Forskellen mellem de Sidste-Dages Helliges Religion og Sekternes Værdommme, det egte og det uegte Præstedømme samt Følgerne af at forkaste den retmæssige Autoritet.

Præf. N. WilhelmSEN udtalte sin Tilfredshed over den Frengang, Sangforet i Aalborg havde gjort siden forrige Konferencemøde under Eldste N. M. Andersens Ledelse og bemærkede, at god Sang bidrog meget til at gjøre en Forsamling interessant og opbyggende. Han talte

om de mange og store Besvignelser, som vare forjættede Abraham og hans Efterkommere, hvorom den Hellige Skrift har Vidnesbyrd; talte belærende til de Hellige om deres Pligter mod Gud, deres Brødre og Søstre samt deres Medmennesker og sagde, at vi burde aldrig tale ilde eller bespotteligt om Andres Gudsdyrkelsesmaade. Herren har givet os alle en fri Billie, saa at vi efter eget Valg kunne adlyde eller forkaste hans Bud og Besalinger. Landets Love giver os Frihed i Lighed med andre Mennesker, og som Hellige bør vi respektere Alles Rettigheder, ligesom vi til Gjengjæld gjøre Fordring paa, at Andre skulle respektere vore Rettigheder.

Eftermiddag Kl. 2.

Pres. N. P. Rasmussen oplæste den statistiske Rapport for hele Konferencen, samt Regnskabsrapporten for det sidste Halvaar, og foreslog derefter Kirkens Autoriteter til Opholdelse, hvilke Førslag blevne alle enstemmigt vedtagne. Han talte derefter om Marsagen til den Enighed, som er saa karakteristisk for de Sidste-Dages Hellige i alle deres Forretningsanliggender.

Eldste L. C. Mariager gjorde nogle Bemærkninger angaaende Evangeliets første Principer, om Guds Riges Oprættelse paa Jordens for aldrig mere at blive borttaget, og om de Helliges Indsamling til Zion.

Eldste N. M. Andersen talte om Nødvendigheden af, at de Hellige ofte mødte tilsammen for at blive belært om deres Pligter og styrkede i Troen; opmuntrade de tilstedsvarende Fremmede til at undersøge de Sidste-Dages Helliges Værdomme og talte om Guds Riges rette Organisation, Ordinancer, Myndighed og Orden.

Pres. N. Wilhelmsen talte om Guds retfærdige Handlemaade med Menneskene,

at han tilbød dem Evangeliet til deres Frelse, og Skriften beviser, at han aldrig har straffet eller ødelagt noget Folk eller nogen Nation uden først at have advaret dem ved sine Tjenere og give dem tilstrækkelig Tid til Omwendelse; sagde at Tidernes Fyldes Husholdning, som har været hentydet til af de gamle Profeter og Apostle, var bleven paabegyndt paa Jordens ved Profeten Joseph Smith, hvem Herren udkaarede til et Redstaf i hans Haand i dette Dniemed; talte om Emigrationen, Familieforhold, Forældres og Ørns Pligter mod hverandre, de Helliges evige Fremadstriden og sluttede med en faderlig Opmuntring til de Hellige om at efterleve deres Religion.

Aften Kl. 6.

Eldste N. C. Larsen bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og om Guds Riges Oprættelse paa Jordens lige som i fordums Dage.

Eldste O. Sonne talte om Guds Handlemaade med Jøderne og hentydede til deres lange Adsprædelse og haarde Straf, som Følge af deres Forkastelse af Verdens Frelser.

Pres. N. P. Rasmussen omtalte den Modstand, de Eldste møde, naar de øgte at oplyse Menneskene om Frelsens og Saliggjørelsens Evangelium. Den Hellige Skrift beviser, at Herrens Tjenere forдум blevne imødegaaede paa en lignende Maade; hentydede til Tidernes Tegn, de Ugudeliges Tilintetgørelse, Kristi anden Tilkommelse og den tusindaarige Fredsregjering.

Pres. N. Wilhelmsen talte etter meget belærende til de Hellige og opmuntrade dem til at give Agt paa de Raad og Undervisninger, som fra Tid til anden blive dem givne af deres Ledere, thi disse vare gode Mænd. Udtalte sin Tilfredshed over Evangeliets Fremgang samt over det Arbejde der var

bleven udført i Løbet af den forbigangne Vinter.

Mandag Formiddag afholdtes et Præstedømssmøde, i hvilket Brødrene Geo. Frandsen, N. Wilhelmsen og N. P. Rasmussen talte bærende og opmuntrende til de forsamlende Brødre.

Troels Jørgensen,
Konferencens Skriver.

Konferencemødet i Aarhus afholdtes d. 24de og 25de April, og overværedes af følgende Brødre fra Zion: Missionens Præsident, N. Wilhelmsen, C. Jensen, Konferencens Præsident, N. P. Rasmussen, Præsident for Aalborg Konference, samt Eldsterne A. P. Rose, Geo. Frandsen, Peter Nielsen, C. A. Christensen, L. Suhre og J. F. Thorup.

Lørdag d. 24de, Aften Kl. 8.

Førstanderne for de forskjellige Grene afgave deres Rapporter, hvoraaf fremgik, at Tilstanden var god blandt de Hellige, og Udsigterne for Evangeliets Fremme vare lovende. Derefter oplæste Præs. C. Jensen et Brev fra Br. L. Svensen, Konferencens tidligere Præsident, hvori han takkede Brødrene i Præstedommet samt de Hellige i Almindelighed for den Bisstand, de havde ydet ham og Herrrens Værk under hans Ophold iblandt dem. Eldste P. Nielsen benyttede det Øvrige af Tiden og talte opmuntrende til Forsamlingen.

Søndag d. 25de, Formiddag Kl. 10.

Præs. N. P. Rasmussen talte om Evangeliets Gjengivelse og henviste til Profetiernes desangaaende, sagde, at Præstedommet efter var anbetret Mænd i Kjødet og Guds Rige igjen oprettet paa Jorden, at Menneskene nu blive opfordrede til at adlyde Evangeliet, samt til at drage ud fra Babylon. Han beviste af Skriften, at Guds Riges Evangelium

altid har været misforstaet af de fleste Mennesker, desuagtet har det altid nedkaldt Guds Mishag og Straf over dem, som forkaste det, men Befignelse og Frelse over dem, som adlyde det, og dets Prædiken vil i denne sidste Uddeling bringe de samme Følger.

Præs. N. Wilhelmsen opmuntrede de Hellige til Flid og Trofasthed, forklarede Guds Riges Orden og hvorledes Menneskene ville blive dømte efter deres Gjerninger; han glædede sig over, at Tilstanden var saa god i Aarhus Konference og at Herrrens Værk rullede saa godt fremad; sagde, at de Hellige havde gode Mænd til at lede dem, hentydede til Guds forunderlige Styrelse med hans Folk, og tilføjede, at ingen Magt formaaede at standse Guds Riges Fremgang.

Eftermiddag Kl. 2.

Præs. C. Jensen foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse; alle Førslag blev enstemmigt vedtagne. Dernæst opførte han den statistiske Rapport, ifølge hvilken 80 vare døbte siden sidste Konference. Regnskabsrapporten oplæstes og saa, som tilkjendegav, at Konferencens finanzielle Anliggender vare i den bedste Orden.

Præs. N. Wilhelmsen og C. Jensen gjorde nogle Bemærkninger om de Helliges Enighed saavel i timelige som aandelige Ting, hvilket var et Bevis paa, at de vejlededes af Herrrens Land.

Eldste A. P. Rose udtalte sin Glæde over at være samlet med de Hellige til Konference, følte ofte bedrøvet, naar han tænkte paa den Bildfarelse, Menneskene vare i med Hensyn til Saliggjørelsens Evangelium, opmuntrede de Hellige til Trofasthed og til at lade deres gode Gjerninger vidne for vores Medmennesker, samt paa alle mulige Maader at gjøre hvad de kunne for Sandhedens Udbredelse; talte ogsaa om Familieforhold

og den Indflydelse, som de Aeldres slette Eksempler har paa Børnene.

Aeldste Geo. Frandsen dvoede en kort Tid ved Evangeliets første Præsenter, vor Prævestand her paa Jorden og Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage, samt vidnede om, at Tiden var nær, da Herrens Lov skal udgaa af Zion og hans Ord af Jerusalem.

Aeldste C. A. Christensen hentydede til den Opstelte, som Herrens Ejendomme kunde gjøre for at fremme Guds Gjerning, naar de vare ledte af hans Land, sagde, at Verden ikke kunde udføre noget Lignende; talte om det hellige Præstedømme, og at den Tid vilde komme da disse Mænd, som besidde det, ikke længere ville vandre omkring iblandt saadanne Nationers Indbyggere, som nu strider imod det.

Aften Kl. 7.

Aeldste J. F. Thorup bar Vidnessbyrd om Evangeliets Gjengivelse og opmunstrede de Hellige til Ydmighed og Narvaagenhed, samt til at efterleve deres hellige Religion.

Aeldste L. Suhrke talte om Folkets religiøse Tilstand i Slesvig-Holsteen og andre Dele af det nordlige Tydskland, hvor han var kaldet til at arbejde; opmunstrede de Hellige til Enighed og Kjærlighed og til at gjøre stadig Fremgang i det Gode.

Præs. N. Wilhelmsen holdt derefter en længere Tale, der hovedsagelig var rettet til de Fremmede, og med kraftige og overbevisende Ord fremsatte han forskellen mellem Kristi Kirke og Sekterne; sagde, at Medlemmerne af de fleste sekteriske Samfund vare faldne saa dybt, at de havde tabt saavel al sand Kundskab om Gud selv som om den rette Gudsdyrkelsesmaade; han raadede de Fremmede til at undersøge de Lærdomsprinciper, som læres af de Aeldste i

denne Kirke, opmunstrede ogsaa de Hellige til at bevare den Aland, som saa rigelig havde været udgydt over dem i denne Konference, og til at være fulde af Kjærlighed, Medlidenhed og Overbærenhed samt øge at bevare de Unges Dyd og værne om hverandres Karakter og gode Rygte; nedbad Herrens Belsignelse over Alle.

Efter nogle passende Bemærkninger af Præs. C. Jensen sluttedes Konferencen til ubestemt Tid med Taksgelse af Præs. N. Wilhelmsen.

Under alle Møderne var den rummelige Sal aldeles opfyldt af opmærksomme Tilhørere, hvoriblandt mange Fremmede, og Herrens Land var rigelig udgydt over Brødrene, som talte. Det fortjener ogsaa at bemærkes, at de Hellige i Aarhus havde smykket Forsamlingslokalet paa en særdeles smagfuld og tilsfærdstillende Maade, hvilket i Forening med Sangkoret, der akkompagneredes af 4 Blæseinstrumenter, gjorde et godt Indtryk paa Alle, som kom tilstede, og bidrog sit til at bringe en god og behagelig Indflydelse over Forsamlingerne.

Et Præstedømsmøde afholdtes Mandag Formiddag, hvor saadanne Raad og Instrukser, som ansaas for passende, blevne givne af Brødrene C. Jensen, N. P. Rasmussen og N. Wilhelmsen.

Om Aftenen afholdt Aarhus Grens „Kvindelige Hjælpeforening“ et Møde, i hvilket Brødrene N. P. Rasmussen, L. Suhrke, A. P. Rose og N. Wilhelmsen talte belærende til Søstrene og opmunstrede dem til at fortsætte deres gode og balsignelsesrige Virksamhed; det paalagdes dem i Sædeleshed at indprænte paa de Unges Hjerter Sandhed, Dyd og Evangeliets rene og hellige Præsenter.

C. Christoffersen,
Skriver i Konferencen.

Et historisk Digt i Anledning af Kirkens Jubilæum.

Mens Mørket indhyllede Folket paa Jord
Og Striden om Guds frygt var blevne
saa stor,

Mens Folkenes Prester i Virvar gif frem
Og lært, sjøndt Sandhed var fremmed
for dem,

Da var der en Yngling, som troede paa
At bede til Herren i Haab om at faa
Den sande Oplysning og Kundskab om Gud,
Hvorfor han i Skoven alene gif ud.
Paa bøjede Kne han opløfted' sin Røst
Og bad saa oprigtig om Visdom og Trost.
Satan var rede og tafsted' ham an
Med Helvedes Magter det bedste han kan.
Men som han laa bunden og næsten
forsagt,

Et Lys saas paa himlen — han etter
fil Magt,

Han strax blev befriet fra Fjendensaa grum,
Og himmelske Væsner tilsyne da kom.
Ja Faderen selv og hans Søn i stor Glæds
Tiltalte ham venlig, og Joseph ved Sands
Gjentager sin Bon til sin Skaber og Gud,
Og faar den besvaret med himmelske Bud.
Thi Jesus ham sagde, at Folket paa Jord
Var' alle afvegne fra Sandhedens Ord,
Samt at de gif frem paa Fortabelsens Vej
Og Midlet til Frelse det kendte de ej.
Men Joseph fil Løfte, at hvis han var tro
Da skulde hans Hjerte faa Himmelens Ro,
Og han skulde blive et Nedskab med Magt
Til snart at oprette den evige Pagt.
Glad Joseph gif hjem, thi han følte sig fri
Fra Mørket og Striden, som før han var i;
Strax vidned' han modig om hvad der

var skeet,

Hvorfor han blev ofte forfulgt og udeleet.
Men som han en Aften began sig til Ro
Og søgte sin Gud i stor Tillid og Tro,
Da kommer Moroni fra Himmelnen ned
Og bringer fra Herren endmere Besked.

Hin hellige Engel Oplysning ham gav
Om gamle Optegnelser lagt i en Grav,
Der indeholdt Læren om sand Tro paa Gud
Samt Gylden af Sandhedens frelsende
Bud.

Da Joseph den næste Dags Morgen stod op
Han vandrede strax til den gamle Højs
Top,
Som kaldtes Cumorah; det Englen ham hød,
Og Joseph, som altid var villig, adlød.
Her fandt han da Stedet, hvor Pla-
berne laa,

Han løstede Stenen og tydelig saa
De hellige Skrifter med Urim og mer,
Som forдум nedgroves i Tro af Guds Ser.
Guds Engel Moroni nu atter staar frem
Og byder, at Joseph ej tager det hjem,
Thi han skulde vente endnu nogle Aar
Mens mere Oplysning fra Herren han faar.
Han atter var lydig, Aar fire hengik —
Og da han onsider Optegnelsen fil
Med Urim og Thumim samt Enge-
lens Bud

Om strengt at adlyde og elske sin Gud.
Nu Prøver blev mange, thi Satan var vred
Og ophidsed' Folk til at gjøre Fortræd,
De Joseph forfulgte paa Land og i By
Tilsidst fra sit Hjem han i Hast maatte fly.
Men Herren var med ham og ledte han hen
Til Floden Susqueannah; her fandt
han et Hjem

Og Venner, hvis Tillid og Hjerter han
vandt,
Blandt Andre her Cowdery med ham sig
forbandt.

Her strax han begyndte den Gjerning
saa stor,
Der siden ham gjorde navnkundig paa
Jord;
Han her oversatte Guds Ord rent og klart
Som laa i Cumorah saalænge bevar't.

I Narene twende han stadig vedblev,
Dg som han disterede, Cowdery nedstrev;
Tilsidst blev de færdig og Mormons
Bogs Ord
Blev trykt og udspredtes blandt Folket
paa Jord.
Til Bidnerne trenende fra Himmel Guds
Røst
Kundgjorde, til Lusinders Glæde og Trøst,
At Bogen var oversat ganske korrekt
Og de skulle vidne derom uden Frygt.
Nu var Evangeliet atter gjenbragt,
Men hvem skulle lære om Sandhedens
Pagt;
Thi Præstedomsmagten ej fandtes paa
Jord,
Med Det kunde Ingen forkynde Guds Ord.
Johannes den Døber deraf kommer frem
Til Joseph og Cowdery og giver til dem,
Bed Hænders Paalæggelse, Magten fra
Gud
Til frit at forkynde det frelsende Bud.
Og Peter, Johannes og Jakob steg ned
Som Jesu Apostle til Joseph i Fred
Og gav til ham Himmelens Nøgler og
Magt,
Som tilhører Herrens den evige Pagt.
I Byen Fayette, betragt nu hvad der,
Der Kirken grundlagdes ved Joseph den Ser
Med Medlemmer sex, der saa glade og fro
Forsamlede være i Øen og i Tro.

Et halvt hundred' Åar er henrunden idag
Fra Tiden, da disse begyndte den Sag,
Hvortil vi os klynge med Glæde saa stor —
En Gaade for Alle, som ikke det tror.
Man har os saa ofte mishandlet og slaaet,
Men indtil idag vi dog mandigt har staet;
Vel træbte man Joseph og Hundrede fler,
Men alt dette fremmede Sagen kun mer.
Man jog os fra Kirtland, fra Jackson
og Clay,
Man myrdede Mange i Caldwell og Ray;
Tilsidst fra Missouri de dreve os ud
Jordi vi ej vilde fornægte vor Gud.
Vi byggede Nauwo saa yndig og skøn
Oprejste et Tempel for Herren Guds Søn,
Men herfra man jog os i Ørkenen hen,
Da rejste vi sorgsulb' til Bjergenes Gjem.
Hin Rejse var mæssom, besværlig og lang
Og Hundrede døde af Mangel og Træng.
Med Graad vi begav vore Kvinder og Børn
Og Venner i Ørken blandt Stene og Bjørn.
Men nu er vi stærke i Bjergenes Skjæb,
Og didhen vi samles, som Herren os hød,
Vi frygte ej Nogen, thi Gud er med os;
Han styrer vor Gang, vore Fjender til Trods.
Fra Zion snart Vælde og Herredom stor
Vil strække sig ud over hele vor Jord,
Og Jesus som Konge i Zion vil bo,
Da skulle de Hellige leve i No.

København d. 6te April 1880.
Andrew Jensen.

Inndhold.

Jubelaarets Aarskonference	241.
Redaktionsbemærkninger:	
Bør nogen Sidste-Dages Hellig fritages for at betale Tiende?	249.
Unkomst af Missionærer	250.

Beskrivelse	251.
Konferencemøder	251.
Et historisk Digt i Anledning af Kirken's Jubilæum	255.

København.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelm sen.
Lorenzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.